ANUL III
Nr. 889
JOI 25 DECEMBRIE 1947
Taxa poștală plătită în numerar 166528/945 Cont CEC Nr. 7655
Telefoane: Redacția 4.07.48, Tipografia 3.84.39, Administ. 6.14.06
Str. Sărindar 5—7—9 București

NUMĂR SPECIAL DE CRĂCIUN
12 PAGINI
EXEMPLARUL 20 LEI

ISTORIA NU SE REPETĂ NICIODATĂ

Să scrii un articol de ocazie cu prilejul sărbătorilor de Crăciun nu este lucru tocmai ușor. S'au scris atâtea, și pene mai încercate ca a subsemnatului nu au reușit să scrie lucruri noui, interesante, atât au fost de epuizate subiectele sărbătorești.

Eu cred, totuși, că acest Crăciun este altfel decât celelalte de până acum. Nu vreau să afirm nicidecum că până acum istoria s'ar fi repetat vreodată și că un Crăciun ar fi semănat cu altul. — Observ numai că acest Crăciun — luat ca un moment istoric — diferă atât de mult de sărbătorile Crăciunului din alți ani, încât merită să scrii despre acest subiect, fără să riști de a cădea în banal.

Cu ce diferă acest Crăciun de celelalte, veți întreba desigur după introducerea de mai sus? Voiu încerca să răspund în așa fel, încât răspunsul să privească pe sportivul și pe cetățeanul din noi, în acelaș timp.

Voi începe în mod firesc cu muncitorul, care azi, mai mult ca acum un an, devine stăpân pe munca sa. Prin instalarea la cârma țării a unui guvern în întregime al poporului în care numai fac parte reprezentanții claselor exploatatoare, s'a mers cu un mare pas înainte, pe drumul democrației populare, spre socialism. Acest lucru înseamnează pentru toți oamenii muncii că trăim într'un regim care merge consecvent pe calea ridicării nivelului de viață al masselor populare, un regim în care instituțiile de stat — din ce în ce mai numeroase—ca și multe instituții particulare de altfel — servesc în exclusivitate bunăstarea fizică și culturală a cetățeanului. In acest regim, relațiile între muncitor și munca sa se schimbă cu desăvârșire. Omul nu mai muncește pentruca unii — prea puțini la număr — să se înfrupte din produsul muncii lui, ci muncește în primul rând pentru reconstrucția țării, pentru consolidarea economiei și, în acest fel, în mod direct, în folosul lui propriu.

Această schimbare radicală în conținutul muncii este proprie regimurilor democratice reale și diferă categoric de munca depusă în țările în cari tot ce se face se face în folosul câtorva profitori.

Numai o astfel de muncă poate fi plăcută și numai o astfel de muncă poate ridica pe om la rangul de stăpân al vieții lui proprii.

Schimbarea aceasta mare în muncă s'a produs în țara noastră în toate domeniile activității omenești. Elevul, ca și studentul, nu mai învață pentru un certificat de școală, care să-i dea dreptul la o anumită carieră funcționărească, sau pentru exercitarea unei meserii. Elevul și studentul învață în acest regim în primul rând pentru a învăța bine, adică pentru a-și aprofunda cunoștințele, cari să-i permită să devină un om capabil să muncească mai bine, să ocupe posturi de mai mare răspundere, să producă mai multe bunuri și de o calitate mai bună.

Sportul, această activitate tinerească atât de dragă nouă, se va schimba și el în conformitate cu noul sens, noul conținut, al muncii, și se află de acum în plină transformare. Acest lucru trebue să fie clar tuturor celor cari au urmărit mai atent formele noui în care se face sport azi în România.

Căci trebuie să știm, un sport nu devine democratic prin faptul că este făcut de democrați. Acest lucru este mult prea puțin. Sportul nou nu se mai face de dragul sportului, ca o distracție plăcută, ca o simplă recreație. Sportul nou capătă un conținut util individului și prin asta util societății. Sportul regimului democratic popular în care trăim trebue să ajute omul să-și păstreze sănătatea, să-și mărească vigoarea fizică, rezistența, precizia mișcărilor, disciplina voinții, etc. Generația nouă, crescută cu astfel de sport, este o generație sănătoasă mai capabilă de muncă și mai conștientă de rolul ei

(Continuare în pag. 5 a)

DARUL MOȘULUI

ion stoica

DISCOBOLUL

Tânărul discobol, înalt, zâmbește,
Și intră 'n cerc încrezător în sine
N'aude și nu cugetă la nime
In palmă discul, calm și-l potrivește.

In ochi luminile îi sunt senine,
Un braț puternic larg și-l cumpănește,
Și 'n piruetă sveltă și agil pornește...
Dar ce păcat că tot, o clipă ține.

Din mână discul scapă ca'n baladă,
Privirile îl urmăresc atente
Deși în iarbă știu că o să cadă.

Căci sborul lui e armonios și lent.
Atletul tânăr suie pe estradă
Și-l sorb din ochi, priviri adolescente.

NU AM VRUT...

Eu nu am vrut cununi și flori de laur,
Nimic din tot ce este amăgire,
In sport doream adânca fericire
De-a trece peste sclipetul de aur.

Ades simțeam aprinsă vreo jignire,
N'am înclinat ca să devin centaur,
C' trupului mi-am fost stăpân și faur,
Când gândul da în plină înflorire.

Ironici mulți au vrut ades să fie,
Crezând că ei cunosc esența vieții.
M'au îndemnat cu-a vinului magie,

Cu tot ce stă în fața tinereții.
Dar am lovit cu cremene 'n tărie
Și-am risipit ispita și ereții!

Perspectivele foot-ballului românesc

de ART. VOGEL

Nu este un secret pentru nimeni că Federația de Football este preocupată de redresarea soccerului nostru. Intâlnirile internaționale care sunt un bun criteriu de comparație au dovedit că, deși valorile noastre individuale corespund cerințelor moderne ale sportului cu balonul rotund, concepția tactică jocului ne lipsește.

Un gânditor a spus cândva că fiecare înfrângere ne învață câte ceva. Footballul nostru a trecut în sezonul 1947 prin furcile caudine ale mai multor decepții internaționale. Nu este niciun motiv să ne punem cenușe pe cap și să ne tânguim inutil, când mult mai practic este să analizăm care sunt cauzele lacunelor noastre și mai ales care este corectivul eficace pe care trebuie să-l grefăm sportului.

Footballul nu se mai joacă de mult empiric și se pare că multe echipe fruntașe din țara noastră au scăpat acest adevăr. Adică, au făcut eforturi pentru constituirea unor formații de mare rezonanță, dar nu au lucrat în ritm cu vremea. Nu au sesizat prefacerile înregistrate în Europa și mai ales nu au înțeles că a venit momentul școalei sportive sovietice, care a revoluționat toți teoreticienii soccerului. Pentru a fi mai bine înțeleși, vom sublinia că la noi s'a înrădăcinat școala Europei Centrale, adaptată pe metoda W.M.

Problemele de aplicare ale metodei adoptate nu au fost cele mai fericite, fiindcă noi am aplicat principiile elementare ale acestei școale și nu am căutat s'o evoluăm, așa cum s'a făcut în răsărit. Adică, W. M-ul, ca orice temă tactică, are principii stricte și altele... elastice. Echipele maghiare, ca și echipele românești au aplicat multă vreme numai principiile stricte, în vreme ce formațiile sovietice, etern inovatoare și cercetătoare a căilor de progres, au renunțat la 7 posturi fixe și patru posturi mobile, după buna regulă a „a. b. c"-ului footballistic din W. M. și au dat atacului mai multă mobilitate. Ați remarcat desigur că „Dinamo Tbilissi" își trimitea înaintașii în diferite posturi, iar „Partizan" care a copiat școala sovietică, ne-a uimit prin diferitele rocade ale atacanților.

Ceiace înseamnă că „W. M." a rămas un desen simbolic cu pioni mobili. Nu trebue să existe jucători cu posturi fixe ci numai posturi.

Incurcarea apărării adverse prin mutarea permanentă a dispozitivului ofensiv este preocuparea principală a noilor teoreticieni, iar noi, în România, am descoperit tactica după ce a fost aplicată multă vreme în străinătate...

Iată, așadar un exemplu din domeniul tacticei, care pentru noi a fost necunoscut. Desigur, sunt și alte probleme pe care nu le putem înșira acum din pricina spațiului restrâns. Dar toate aceste teme sunt legate în mod indisolubil de problemele footballului și ele nu trebuie ignorate. Pentru un progres sigur, pentru a ne pune în valoare marile talente ale footballului nostru, este necesar ca un cerc de studii să fie constituit pe lângă Federația de Football cu misiunea să studieze și să aplice pe teren noile reguli tactice.

Când toate echipele vor urma un program asemănător, când toți antrenorii vor lucra pe aceleași principii, e normal ca echipa națională să aibe rezultate mai bune. Căci ce alt ceva, reflectă echipa națională, decât munca sportivă, care se duce în cluburi?

URĂM TUTUROR CITITORILOR NOȘTRI
Sărbători fericite!

IN ACEST NUMĂR SEMNEAZĂ

Achille Alexandrescu, S. Brizeanu, Nelu Blidaru, C. Dimitriu, G. Florian, Petre Gațu, Marius Godeanu, Jean Grossu, Egon Horn, St. Ionescu, Gabriela Likiardopol, Ion Mărgineanu, C. Naghi, Aurel Neagu, V. Penescu, G. Russu, Sergiu Samurian, Ion Stoica, Io. Șelnescu, Ucival, Livi Vasilescu, Romeo Vilara, Art. Vogel, etc.
Desene: Gopo-Mattu

MATCH DE ATLETISM

de UCIVAL

In sfârșit după multe pregătiri, în uralele nesfârșite ale numeroasei asistențe în curtea bisericii Sf. Ilie din Calea Rahovei „matchul atletic România—Jugoslavia" începuse.

Pe trotuarul de asfalt din fața bisericii tabelul de punctaj, desemnat cu cărămidă de Bibi aștepta în spațiile goale numele învingătorilor și nouilor recorduri ale cartierului.

In program erau trecute toate probele clasice, cu excepția săriturii cu prăjina; nu găsisem încă mijloacele tehnice ca să realizăm aparatajul necesar. Deci Zeno nu participa, ceeace constituia — desigur — un handicap serios pentru România. In rest, totul perfect pus la punct: dintr'o șipcă de gard făcusem o suliță de toată frumusețea, greutatea reglementară făcută din smoală — numai noi știm cât ne-am chinuit frigându-ne degetele, să culegem smoala din cele trei cazane ale asfaltgiilor dela Tribunal, stachetele pentru sărituri, bețe pentru ștafetă și chiar un disc — e drept nu prea regulamentar — dar totuși disc, făcut din capacul unei putinele cu brânză. Pista, de jur împrejurul bisericii, absolut reglementară: măsurată și marcată de noi, avea exact 100 de metri.

Era o dimineață splendidă de primăvară, un soare călduț ne mângâia pielea, în aer parfum de salcâm, fluturi, nici un pic de vânt, pe scurt un timp minunat pentru recorduri.

Ziua aceea memorabilă are să-mi rămână în minte toată viața... Dela început România și-a asigurat un avantaj care creștea la fiecare probă. Ai noștri se comportau formidabil.

Calistrat a bătut detașat la triplu cu o săritură de 7.36; la lungime Ghiurița a sărit 3.71; Soter 1.15 la înălțime. Plouă cu recorduri. De neuitat a fost cursa lui Moina la 200 m. După primul tur Lupșa avea vreo doi metri înainte; dar în al doilea tur, Moina a avut o revenire extraordinară și a câștigat cu un piept.

A fost un moment —cred—când până și Vasilică băiatul de cinci ani al cismarului din colț, se credea pe stadionul ANEF.

Ce urale, ce ovații, ce frenezie!

Și a venit aruncarea suliței.

Cu toții știam ce grozav este Vuiacici și, într'adevăr după primele două aruncări, lucrul acesta s'a văzut. Dar la a treia aruncare Costică vreau să spun Belba își ia un avânt teribil și prinde o aruncare deadreptul extraordinară. Și acum par'că văd traectoria suliței în aer care sboară, sboară și... se oprește tocmai în geamul casei diaconului, care se sparge în țăndări. A fost un moment de stupoare; o liniște mormântală se lăsase pe stadion de s'auzea perfect zumzetul unei albine în grădinița bisericii. Inima-mi bătea cu putere și cred că acelaș lucru se petrecea cu toată asistența. Inlemnisem cu toții cu ochii ațintiți pe sulița din ochiul de geam.

Niciodată nu am știut cât am rămas așa deși de multe ori m'am mai gândit la întâmplarea asta. Ceeace sigur vă pot spune este că ne-a trezit din letargie vocea de bariton a diaconului, care, venit c'o bâtă'n mână, striga: „Să-mi plătiți geamul lua-v'ar dracu' de derbedei!"

Ca la un semn cât numeri până la trei dispăruse orice vietate din curte. Ce cursă au făcut Moina și Lupșa! Dar Calistrat, Soter și Belba! N'am putut bănui că-l pot întrece pe Moina și totuși așa a fost!

Printr'un ochiu dela pivniță mă uitam îngrozit la diacon. Nemaiavând pe cine pune mâna, aduna rând pe rând toate „materialele" noastre făcute cu atât chin. Și când a scos sulița din geam și apucându-l furia a frânt-o în două, par'că mi-a frânt mie inima... banditul!

NUMĂRUL VIITOR AL ZIARULUI NOSTRU APARE
DUMINICĂ 28 DEC. 1947
LA ORELE OBIȘNUITE